

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. IV. Nostratis sententiæ argumenta, ex Antiqui Testamenti sacris Litteris
petita, cum aliquali super ijs reflexione referuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

tineant omnimodæ & consummatæ infallibilitatis prærogativam; veluti multis dictum est in antecedentibus. Et hinc Concilium, quæ ipsam Papam, ejusque ex Apostolicæ autoritatis characterem profluentem consensum substantialiter includens, habet quidem aliquam majoritatem consummatæ & ultimæ in Ecclesia circa fidei dogmata infallibilitatis, attamen ista majoritas non est jurisdictionis, sed præminentia cujuspiam super Spiritûs sancti, ac Christi infallibili assistentiæ fundatæ, nec aded exinde quædam Concilij non jam acephali, sed quæ plenè etiam Oecumenici superioritas, seu jurisdictionis majoritas est adstruenda; uti in præcedentibus ostensum fuit.

S. IV.

Nostratis sententiæ argumenta, ex Antiqui Testamenti sacris Litteris petita, cum aliquali super ijs reflexione referantur.

ARGUMENTUM I.

Ex Deut. 17. capite.

28. IN hoc namque sacro textu decernitur, ut causæ difficiles ex Veteris Testamenti legibus judicialibus decidendæ, in quibus variabant portæ seu tribunalia læcularia, deferrentur ad Sacerdotes Levitici generis, & ad Judicem, qui judicaretur judicij veritatem interpretando, & ad causæ controversiæ litam applicando jus, Divinâ judiciali lege contentum. Hi ergo sacerdotes cum Iudice, nempe Summo Pontifice in loco Sanctuarij congregati, consuebant Ecclesiasticum Veteris Testamenti Concilium, in quo præsidebat Summus Sacerdos, sive ejus vicarius. At in hoc Concilio sententiam definitivam spectasse ad Summum Sacerdotem, evincitur ex cit. Deut. 17. cap. v. 12. ubi sic habetur. *Qui autem superbiert, volens obedire Sacerdotis imperio, qui eo tempore ministrat, & Iudicis decreto, morte moriatur.* Pari ergo ratione in Concilij Novæ Legis spectat ad Summum Pontificem, ejusve Legatum, proferre definitivam sententiam. Atqui in Concilij Oecumenicis hæc ipsa prærogativa in Summo Pontifice præsentia, ac potestatis in Concilio Oecumenico sententiam definitivam proferendi, importat quandam superioritatis supra Concilium majoritatem. Ergo Papa dicendus est, esse potius supra Concilium, quàm ut illud dicatur esse supra Papam.

Exceptio partis Adversæ.

29. EXcisient fortassis Adversarij. Quemadmodum, teste Abulensi q. 4. in cit. cap. 17. Deut. Veteris Testamenti Sacerdos Summus, tanquam Præses, nomine & consensu Concilij proferebat sententiam, sic in Novi Testamenti Concilij Oecumenicis seu Papam, seu Legatos Summi Pontificis nomine totius Concilij ex suffragijs Patrum definire ac decernere; uti

praxis docet, conformiter praxi Concilij Hierosolymitani Act. 15. descripti, ubi non Petri solius, sed totius Synodi Oecumenicæ nomine noscitur fuisse latum decretum sub hoc tenore: *Visum est Spiritui sancto, & nobis &c.* At quemadmodum inepta foret consequentia, quæ Dux v. g. Venetorum ex eo, quod nomine totius Senatûs proferat sententiam definitivam, inferretur, esse superior toto Senatu, quin potius hic dicendus sit illo major, sic ex illo argumento haud concludi, Papam supra Concilium, sed hujus potius supra Papam superioritatem, seu majoritatem, cum reverà quisque minor dicendus sit illo, ex cujus nomine & autoritate exercet judicium, seu profert sententiam judiciariam. Quamvis proinde Deut. 17. proclametur reus mortis, qui non obediit Sacerdotis (non Concilij) imperio: hoc ipsum tamen imperium nomine ac vice totius Concilij Ecclesiastici à Summo Sacerdote latum, non reducebatur in ipsum, nisi quatenus erat representans totum Concilium, sicque aded hujus præminentia debebat in ipso fuisse representata. Pari igitur ratione Concilio Oecumenico per se, vel per Legatos suos prædens, ita nomine Concilij profert definitivam sententiam, ut illud sit representans, Divo etiam Augustino imculante, quod Papæ summa prærogativa competat ipsi, quæ representant Ecclesiam.

Responsio.

AD præaductam exceptionem confutandam, apprimè conducit, explicare, quo modo Petrus, ejusve Successor dici possit representasse Ecclesiam. In hunc finem Author tract. de libertatibus Gallicanæ Ecclesie lib. 5. cap. 11. n. 4. distinguit tria representationis genera. *Primo enim unum representat aliud tanquam nudum signum, rem significatam nequaquam continens, quales sunt v. g. picturæ, aut quæ metaphoricè de alijs dicuntur. Secundo, aliquando, quod representat, cum eo, quod representatur, communicat, sed pro sua tantum ratâ portione: ut dum particulare Communitatis membrum, totius Communitatis nomine pecuniæ summam in singulos cives distribuendam, accipit, ita totam Communitatem representat, ut beneficij universitati concessi, tanquam unum ex ejus membris, particeps etiam sit. Tertio, aliquando unum aliud representat tanquam illud sub se habens, ut Princeps, Dux, Paterfamilias, Pastor, aut alterius generis superior, Regnum, exercitum, familiam, aliòve inferiores, quibus communi-cant aliquod bonum dispensationi suæ commissum; ut cum Dux totum exercitum representans, accipit à Rege in præmium reportatæ insignis victoriæ, cujus ipse pars maxima fuerit, ditissimum aliquod munus, cujus tamen participes futuri sint reliqui, tum Officiales, tum milites, prout ipse, pensatis cujusque meritis, judicaverit, aut prout Princeps ipse ordinaverit.*

Primo duntaxat modo Ecclesiam à B. Petro representatam fuisse, nemo dixerit. Quis enim ita deliriat, ut Apostolum illum nullam

H h 2

sibi,

sibi, sed Ecclesie tantum, accepisse potestatem sentiat. Secundo igitur saltem modo B. Petrum Ecclesiam representasse, fatendum est, ut patet ad minus cum ceteris dignitatem adeptus sit. Sed Catholicis necessario concedendum est, tertio etiam modo representatam à B. Petro Ecclesiam. Cum enim hæreticum sit, negare, B. Petri successores habere Primatum jurisdictionis in Episcopos, nec illum Primatum B. Petro datum legamus, nisi in illis locis, in quibus Ecclesiam representasse dicitur, necessario sequitur, B. Petrum alios representasse tanquam existens, vel exinde futurus illorum superior, illosque in sua potestate, atque, ut aliis ex S. Ioanne Chryostomo dicemus, vel in sua manu habens.

32. Et sanè convenit illi omnino, quod de Duce mox dicebamus. Illi enim promissum est, ædificandam super eo, tanquam super fundamento Ecclesiam Christi; tradendas claves Regni cælorum, & potestatem ligandi atque solvendi, in præmium confessionis, quam, interrogatis omnibus, solus ipse respondens edidit his verbis: *Tu es Christus Filius Dei vivi; cujus quidem confessionis laudem, & præmij promissionem statim audivit à Christo dicente; Beatus es Simon Barjona, &c. & ego dico tibi, quia tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, &c. Matth. 16. v. 18. & 19. & præmium ipsum accipit, cum ei Christus ovile suum commisit his verbis Ioannis ult. Pascite oves meas. Accedamus etiam ad sancti Augustini loca.*

33. S. Augustinus tract. 50. in Joannem. B. Petrum cum Iuda comparat, ejusque comparationis occasione, pluries repetit, B. Petrum Ecclesiam representasse. *Quia non unus est Iudas, inquit; unus malus corpus malorum significat, quomodo Petrus corpus bonorum, imò corpus Ecclesie, sed in bonis. Nam si in Petro non esset Ecclesia sacramentum, non ei diceret Dominus; Tibi dabo claves Regni cælorum, quæcumque solveris in terra, soluta erunt & in celo, & quæcumque ligaveris in terra, ligata erunt & in celo. Si hoc Petro tantum dictum est, non facit hoc Ecclesia; si autem in Ecclesia sit, ut, quæ in terra ligantur, in celo ligentur, & quæ solvantur in terra, solvantur in celo, quia, cum excommunicat Ecclesia, in celo ligatur excommunicatus: cum reconciliatur ab Ecclesia, in celo solvitur reconciliatus. Si hoc ergo in Ecclesia sit, Petrus, quando claves accepit, Ecclesiam sanctam significavit. Hæc verba; Si hoc Petro tantum dictum est, non facit hoc Ecclesia, &c. explicant, quo in sensu S. Augustinus Petrum dicat, Ecclesiam representasse, cum ei traditæ sunt claves, quia neque in sui solius favorem, neque ut ipsis solus uteretur, sed in universæ Ecclesie bonum, & ab alijs etiam Ecclesie Ministris adhibendæ, à Christo ipsi datæ sunt. Alium sensum non admittit ratio cinatio S. Doctoris. Nam ex hoc antecedente; hoc Petro tantum dictum est, non sequitur; Ergo non facit hoc Ecclesia, nisi supponatur, nullum alium Ecclesie Ministrum, potestatis clavium esse quoquo modo participem. Dummodò enim alijs eadem potestate gaudeant, quandocumque, vel à quocumque illam acce-*

perint, non potest dici; Si hoc Petro tantum dictum est, non facit hoc Ecclesia. Potuit enim hoc Petro tantum dici; & nihilominus potest hoc facere Ecclesia; si alijs Ministri potestatis Petro traditæ participes efficiantur.

34. *Tract. 118. in Ioan. unitatem, & charitatem, occasione tunice inconsutilis Christi, commendans, in uno Petro duodecim Apostolos representatos affirmat. Inconsutilis autem (inquit, Ecclesiam cum tunica conferens) ne aliquando dissuatur; & ad unum pervenit, quia in unum omnes colligit. Sicut in Apostolis, cum esset etiam ipse numerus duodenarius, id est, quadrupartitus inter nos, & omnes essent interrogati, solus Petrus respondit, Tu es Christus Filius Dei vivi; & ei dicitur; Tibi dabo claves Regni cælorum, tanquam ligandi, & solvendi solus accepit potestatem, cum & illud unus pro omnibus dixerit, & hoc cum omnibus, tanquam personam gerens ipsius unitatis, accepit. Ideo unus pro omnibus, quia unitas est in omnibus. Quocirca sicut B. Petrus, interrogatis omnibus, solus respondens, etiam non expectatà aliorum sententiâ, ut docet S. Ioannes Chryostomus homil. 55. in Matthæum super hæc verba capitis 16. Vos verò, quem me esse dicitis &c. pro omnibus respondere censetur, quia ipsi Pater Cælestis pro reliquis omnibus Christi Divinitatem revelavit; non quia alijs, quid respondendum esset, ipsum docuerunt. Ita ipse fundamentum Ecclesie statuitur, ut eam sustentet, non ut sustentetur ab ea, claves accipit ab ipso, cum Ecclesia communicandas, non ab ea iterum recipiendas.*

35. Narrant, qui B. Augustinum diligenter legerunt, sanctum illum Doctorem sæpe res verè, atque historicè gestas, ad alias significandas transferre, sed ferè ubique, qui ejus erat pro Ecclesia amor, & contra hæreticos, & schismaticos zelus, Ecclesiam vidisse. Quamobrem non est exilimandum, ex positionibus illis allegoricis sensûs litteralis auctoritatem ullo pacto imminui. Itaque nihil officit propriæ B. Petri dignitati, aut potestati in Ecclesia, quod Ecclesie personam gessisse dicatur: præsertim cum Regnum nemo melius, quam Rex ipse, cui subijcitur, representet.

ARGUMENTUM II.

36. IN Antiquo Testamento Divina proferebantur Oracula tum ex Sanctuario, in quod Summo duntaxat Sacerdoti patebat aditus, juxta 16. cap. Levitici: tum ex Rationali *Vrim & Tumim*, ornamento Summi Sacerdotis, quo petus ipsius tegebatur, & cui inscripta erant ista verba: *Doctrina & veritas*. Quamvis proinde ultimata & consummata in rebus fidei decidendis infallibilitas subsistat ex Papæ, seu Capitis Ecclesie, & Concilij Generalis, seu Hierarchici Ecclesie Corporis consensu, eo ipso tamen, quod in solum Papam, quæ unicum Ecclesie Caput reoducatur, sub hac etiam infallibilitatis Concilio Oecumenico propriæ, prærogativæ, eatenus patet aliqua Papæ supra Concilium majoritas seu superioritas, quatenus caput est præminens reliquo corpori.

Exceptio partis adversæ.

37. Excipient fortassis Adversarij. Illam ipsam consummatæ in Ecclesia circa res fidei decidendas infallibilitatis prærogativam non competere Papæ, nisi dependeret à Concilio. Hanc verò à Concilio dependentiam arguere hujus supra Papam superioritatem, in eo le tenentem, quòd Concilium sit repræsentans universalem Ecclesiam; veluti Concilium Constantiense adhuc acephalum, suis decretis præfixum esse voluit hunc titulum.

Responsio.

38. Quantumvis illa consummata in rebus fidei decidendis infallibilitas subsistat ex Papæ, atque Concilij concordia consensu, atque Papa quoad istam infallibilitatis omnimodæ & absolutæ consummationem, sit dependens à Concilio Generali: quemadmodum etiam anima quoad functiones sensitivas, ac vegetativas est dependens à corpore, ex ejusmodi dependentiâ æquè non infertur Concilij supra Papam majoritas, quàm ex illâ anima erga corpus dependentiâ concludatur corporis supra animam præminentia. Sed neque ex eo, quòd Concilium Generale sit repræsentans universalem Ecclesiam, evinci Concilij supra Papam autoritatem, constat ex dictis supra à n. 30. firmaturque ultimus ex istis, quæ præcatus Author tractatus de libertatibus Ecclesiæ Gallicanæ à n. 70. deducit: Aliquando, inquit, à S. Augustino verbis proprijs, ac perspicuis, singularis dignitas Petri à Christo accepta commendatur; velut serm. 29. de Sanctis: Petrus, ait, in illa caelestium discipulorum scholâ præcipuus, ac primus idoneus, qui verba vitæ ex Christi ore suscipiens, per Evangelij potestatem Iudeorum gentem perditam quaereret; & abdicatos ad hereditatem vocaret; interpres legis, assertor gratiæ, destrutor Synagogæ, Ecclesiæ reparator: & ideo solus inter Apostolos meruit audire: Amen dico tibi, quia tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam. Dignus certe, qui ædificandis in domo Dei populis lapis esset ad fundamentum, columna ad sustentaculum, clavis ad regnum.

39. In sermone quoque 13. de verbis Domini plurima sunt, quæ B. Petri autoritatem supra cæteros omnes Apostolos, & Ecclesiam ipsam insinuant; qualia sunt ista; Esse Petrum Ecclesiæ unice typum. Ipse enim Petrus in Apostolorum ordine primus, in Christi amore promptissimus, sæpe unus respondit pro omnibus. Ipse denique Domino Jesu Christo requirente, quemnam homines dicerent eum esse, & opiniones varias hominum discipulis respondentibus, rursusque Domino interrogante, & dicente: Vos autem, quem me esse dicitis? Respondit Petrus; Tu es Christus Filius Dei vivi, unum pro multis dedit responsum. Unitas in multis. Tunc ei Dominus ait; Beatus es Simon Barjona, quia non revelavit tibi caro, & sanguis, sed Pater meus, qui est in caelis. Deinde addidit; Ego dico tibi, tanquam diceret; Quia tu dixisti mihi; Tu es Christus Filius Dei vivi: & ego dico tibi; Tu es Petrus. Et inferius. In illo ergo uno Apo-

stolo, id est Petro, in ordine Apostolorum primo, & præcipuo, in quo figurabatur Ecclesia, utrumque genus significandum fuit, id est, firmi & infirmi, quia sive utroque non est Ecclesia. Et serm. 49. cap. 3. dicit Petro, in quo uno format Ecclesiam: Petre amas me? Respondit, Domine amo. Pæsce oves meas.

Sermone autem 108. de diversis ait; Inter hos penè ubique solus Petrus totius Ecclesiæ meruit gestare personam. Propter ipsam personam, quam totius Ecclesiæ solus gestabat, audire meruit; Tibi dabo claves Regni caelorum. Has enim claves non homo unus, sed unitas accepit Ecclesiæ. Hinc ergo Petri excellentia prædicatur, Quia i; sius unitatis, & unitatis Ecclesiæ figuram gessit: quando ei dictum est. Tibi dabo, quod omnibus traditum est. Nam ut noveritis, Ecclesiam accepisse claves Regni Caelorum, audite, in alio loco quid Dominus dicat omnibus Apostolis suis; Accipite Spiritum sanctum. Et continuo, si cui dimiseritis peccata, dimittentur ei, si cuius tenueritis, tenebuntur. Hoc ad claves pertinet, de quibus dictum est, quæ solveritis in terra, erunt soluta & in caelo, & quæ ligaveritis in terra, erunt ligata & in caelo. Sed hoc dixit Petro, ut scias, quia Petrus universæ Ecclesiæ personam tunc gerebat. . . . . Columba ligat, columba solvit, ædificium supra Petram ligat, & solvit. Et infra. Meruit etiam post resurrectionem Dominus ipsi Petro oves suas commendavit pascendas. Non enim inter Discipulos solus meruit pascere Dominicas oves; sed quando Christus ad unum loquitur, unitas commendatur, & Petrus primitus, quia in Apostolis Petrus est primus. . . . . Attendite fratres mei. Pæsce, inquit, oves meas, pæsce agnos meos, pæsce oves meas.

40. Si Concilium generale sine Papa Ecclesiam melius, quàm Papa solus repræsentat, toti Collegio, non soli Petro tradendæ erant claves, commendandæ oves, &c. Non ergo ut simplex Procurator, sed ut Monarcha vñibilis claves Regni caelorum accepit Petrus; non ut deferendas ad Ecclesiam, & ab illa rursus accipiendas, sed in illius utilitatem uti pascendas, & ministris inferioribus communiandas. Certò si Petrus nuda fuisset Ecclesiæ figura, seu simplex Procurator, hinc Petri excellentia non prædicaretur, ut dicit S. Augustinus.

CONCLUSIO.

41. EX Veteris Testamenti præadductis sacris textibus cum Christi sancto Evangelio collatis, efficaciter ostenditur Summi Pontificis supra Concilium, quæ acephalicè spectatum, sicque materialiter duntaxat Generale, seu superioritas, seu majoritas.

Explicatur. Nam uti sæpe dictum est, duæ sunt Concilij Oecumenici prærogativæ, una absolutæ jurisdictionis, seu indefinitæ ad solvendum, & ligandum potestatis, Apostolis, eorumque successoribus, quæ in nomine Christi, atque ad eòd hujus vicariâ autoritate congregatis Matthæi 18 concessæ: quæ Concilio Oecumenico non aliter, quàm Christi nomine, seu autoritate ejus vicariâ informato competens

Hh 3 præ-

Historia
Pontificia
C. VI

præminencia, ita comparatur ad Concilium & Papam, ut hujus character se habeat uti *Formale*, reliquum verò Hierarchicum Ecclesiæ Corpus, sub isto characterè aggregatum, sit quasi *Materiale*, cui superstruatur illa Apostolica Oecumenica jurisdicctio, præterquam quòd Papæ etiam *soltariè* spectato, pariter *indefinita* gaudi & solvendi potestas conveniat. Quemadmodum igitur anima, se habens tanquam principium *formale* respectu potentiarum ex ea præmanantium in corpus, nequit inferior, sed potius superior dici debet isto, utpote quod in ordine ad illas se habet tanquam *Materiale*, subsiens rationem principij organici erga operationes animæ seu sensibiles, seu vegetativas, seu racionales, quæ ex phantasia dependentes. Sic in Concilio Oecumenico, quæ jurisdictionis illius universalis, per Christi Domini verbum susceptivo, *Formale* quasi principium ejusdem est character Papæ, præferens Christi nomen vicarium, Synodi quæ Oecumenicæ *formaliter* constitutum: *materiale* verò est reliquum Corpus Ecclesiæ hierarchicum, ex Christiano orbe convocatis Episcopis aggregatum. Num igitur fas est, dicere, istud corpus, si acephalicè spectetur, esse Papæ superius, vel potius Summus Pontifex respectu Concilij major & superior nominandus est?

43.

Altera Concilij Oecumenici prærogativa consistit ex omnimodâ & consummatâ in dogmaticis functionibus infallibilitate. Hæc verò competit Concilio non acephalo, sed pleno ac Oecumenico, ut sic composito ex Capite ac reliquo Ecclesiæ Corpore per vicarium Christi nomen aggregato, quæ ambobus in unum veritatis Divinæ sensum consentientibus. Quemadmodum verò hominis Christi sanguine redempti ad gratiam sanctificantem suscipiendam capacitas nequit convenire animæ separata, sed quæ unitæ corpori; ita tamen, ut hæc aptitudo *per se primò* conveniat homini ratione animæ, corpore per hanc informato, per modum conditionis quasi *materialis*, Divinitus ordinatæ ad statum gratiæ susceptivum se habente. Sic equidem consummata in fidei dogmatibus decidendis infallibilitas neque soli Papæ, neque Concilio acephalicè considerato, sed pleno Oecumenico Concilio competit, ita tamen, ut autoritas Pontificia sit quasi *Formale*, reliquum verò ex Episcopis aggregatum Ecclesiæ Corpus hierarchicum sit *materiale* constitutum Concilij, quæ susceptivum illius consummatæ in rebus fidei definiendis infallibilitatis. In quantum ergo anima, in ordine ad gratiam sanctificantem, homini, quæ in statu viatoris constituto, Divinitus destinata recipiendam, supereminet corpori, ejusdem gratiæ in tantum participi, in quantum est pars hominis ad hunc Divinæ amicitia statum elevati: sic Papæ autoritas, seu Concilij Oecumenici forma, prævalet reliquo Ecclesiæ intrâ Synodum Generalem aggregatæ Corpori hierarchico, etiam in ordine ad illam consummatæ in functionibus dogmaticis infallibilitatis prærogativam; uti magis elucidabitur ex sequentibus probationibus.

PROBATIO I.

Ex Deut. 17. cap. petita.

IN illo namque sacro textu consideratione præcipuâ dignum est, quòd, licet iudicium causæ ad Concilium sacerdotale delatæ, spectarit & ad Iudicem, qui fuisset illo tempore, & ad totum Convantum Sacerdotum, qui cum Summo Sacerdote conjuncti, deberent iudicare iudicij veritatem; uti facer textus v. 9. & 10. habet. Nihilominus obedientia tali iudicio, ac decreto *iudiciario* debita sequenti versu 12. reductur in unum Sacerdotem Pontificem Maximum: quatenus *ibidem* dicitur: *Qui autem superbiert, nolens obedire Sacerdotis imperio, qui eo tempore ministrat Domino Deo tuo, & decreto Iudicis, morietur homo ille.* Ex quo manifestum jam redditur, in Veteri Testamento Concilium illud sacerdotale non fuisse positum supra illâ *iudiciaria* autoritate, nisi quæ conjunctum cum Summo Sacerdote. Sub hac verò coadunatione consistebat suprema iudicij autoritas, ut hæc equidem non spectaret ad solum Summum Sacerdotem, sed conjunctum, quæ concurrentem cum Concilio, ad ferendam sententiam. Cujus nihilominus sententiæ vis ac energia à *præcitate* sacro textu adscribitur præciso Sacerdotis imperio. Cur hoc, nisi quia sub istius tanquam Capitis ac Præsidis characterè, seu quasi formâ Concilij consistebat hujus autoritas, quæ, ubi Concilio accessisset, vim obtinebat sub mortis etiam reatu obstringendi ad decreti, seu imperij taliter lati obedientiam. Quemadmodum igitur corpus humani forma huic eatenus præminet, quatenus in se *eminenter* continet cunctas etiam corporales seu sensitivas, seu vegetativas potentias, & hinc, licet anima secundum se præcisè spectata, non habeat vim eliciendi tales functiones corporales, sed ad eas præstandas opus habeat corpore, ac membris ipsius, seu organis ad hoc à natura destinatis. Sic in Veteri Testamento ex ordinatione Divinâ, *iudiciaria* suprema Ecclesiastica potestas, ipsarum etiam Dei legum Judicialium interpretativa, & ad causas seu *Civiles*, seu *Criminales* *authoritative* applicativa, non competeat quidem Summo Sacerdoti, nisi quæ concurrenti cum Concilio, eo ipso tamen, quòd hujus sententia esset quasi informis, quamdiu non informabatur Summi Sacerdotis consensu, ideo istius imperium ita quidem fuerat dependens à Concilio, ut tamen se haberet tanquam forma in tantum supereminens, in quantum anima in ordine ad functiones etiam corporales supereminet corpori, à quo, seu organo est dependens: ob ejusmodi adeo præminentiâ facer textus præciso sacerdotis imperio attribuit vim reatûs mortiferi inflicti, quatenus scilicet Concilij vota in Sacerdotis tandem consensum reduci debebant, ut ab hoc, seu formâ, reciperent vim autoritativam, sicque proinde vis imperij reducatur in sacerdotem, quæ Concilio consensu suo accedentem, atque adeo iste Concilio præminuisse sit meritò dicendus.

Pari igitur ratione intrâ Novum Testamentum

44.

Responsio.

tum in expendendâ autoritate Oecumenicâ Concilij Generalis res ita debet tractari, ut, si Synodus, quantumvis *materialiter* Generalis, sit *realiter* acephala, id est, abque Capite Summo Pontifice, non nisi Episcopatum jurisdictionum in unum aggregatarum, & sub ista aggregatione in universale Ecclesiæ Bonum naturæ suæ conformiter co-ordinatarum, Cœtum Ecclesiasticum conficiat, sitque adeo desinituta characteris Oecumenicæ. Quod si verò Concilium Generale sub vicario quidem Christi characteris sit coadunatum, sicque Oecumenicâ Papæ autoritate insignitum, nec adeo dici possit *realiter* acephalum, sed tamen quâ *abstractivè* acephalum comparatur cum Summo Pontifice, tunc iste se habet ad illud tanquam forma, nec in sui primâ duntaxat coadunatione, quæ fieri debet in nomine Christi, seu vicariâ hujus autoritate, sed sub ipsâ etiam dogmaticâ definitione, eatenus debet Concilio accedere Summi Pontificis cum illius sensu conionans consensus, ut antecederet ad istum, sanctio Conciliaris sit adhuc informis, indigens autorizativo Papæ accessu, seu forma decreti, quâ dogmatici perfectivâ & consummativâ. Quantumvis ergo pro isthac Oecumenicâ Synodali decreti vi autoritativâ Papa sit dependens à Concilio, tanquam ipsius etiam Spiritus sancti organo; quemadmodum etiam anima in ordine ad corporales functiones est dependens à corpore, seu organo per sui informationem actuato, eo ipso tamen, quod Papæ Oecumenicâ autoritas ad Concilium *abstractivè* acephalum comparata, se habeat tanquam forma, reliquum verò hierarchicum in Synodo generali aggregatum Ecclesiæ Corpus se habeat per modum organi quasi *materialis*, à quo per Christi institutionem pro ultimâ dogmaticâ sanctione dependere debeat Summus Pontifex, idcirco hic merito dicens est præminere Concilio *abstractivè* acephalo.

Objectio.

46. **D**ices. Quod Concilium sit Papâ superius, probari ab Abulensi in *defensorij sui par. 2. cap. 72. & 73.* ex his Christi ad Petrum etiam prolatis verbis: *Si peccaverit in te frater tuus, &c. dic Ecclesiæ.* Etenim Christus hoc dicebat Petro, dum quidem non erat adhuc Papa, illa ipsa tamen verba referebantur ad tempus, quo Petrus erat futurus Papa. At verò ex ipsiſdem Christi Domini verbis constat, Petrum etiam remitti ad peccatorem alias incorrigibilem denunciandum Ecclesiæ. Sub hac verò Ecclesiâ intelligi Concilium Generale, constat ex *præcitatâ* Abulensi *cap. 70.* Ea autem est natura judiciorum, ut de inferiore iudice fiat recursus ad superiorem. Quod si ergo Petrus, quâ Papa, esset major, quâm Ecclesiâ, vel saltem ei æqualis, non remitteretur ad eam, quâ in Concilio generali repræsentatam, sed sufficeret, quod sibi tanquam Papæ de delicto fieret denunciatio, sicque id puniret: cum iudex superior numquam litiget coram, inferiore, nec appelletur à superiore ad inferiorem, sed è contrario.

Demus, illa Christi Domini verba: *Dic Ecclesiæ,* referri ad Petrum pro eo tempore, quo erat futurus Papa, attamen, si sacer ille textus conferatur cum suo contextu, evincitur, Ecclesiæ nomine ibi venire Concilium Generale, quâ in nomine Christi, adeoque vicariâ hujus autoritate, Papæ inexistente coadunatum. Ut sic autem, si peccator publicum Ecclesiæ sanctæ Bonum, sanctamque unitatem & pacem perturber, in Papam, cui, seu Oecumenico Pastori, incumbit Ecclesiæ Universalis cura, peccatur. Dum Papa igitur tanto malo nequit se solo efficaciter remedi, ipsius utique officio incumbit, ut dicat, seu denuntiet Ecclesiæ, seu Concilio Ecclesiæ Universalis repræsentanti, minimè tamen subsistenti absque characteris sui, vicarium Christi nomen importantis, concursu. Quæ nihilominus denuntiatio tunc minimè fit à Papa, quâ inferiore, quemadmodum etiam in processu capitales sententiæ juxta Imperij Romani normam sit accusatio nomine Principis territorialis, qui tamen minimè dicens est inferior suis subditis iudicij *criminalis* Assessoris, quâ *collectim* etiam spectatis, seu in commune concilium ad *criminale* iudicium perficiendum coadunatis. Ea igitur denuntiatio Concilio generali faciendâ per Papam, huic competit, quâ supremo Ecclesiæ Principi. Et licet in ultimâ dogmatis sancientiâ sententiâ Papa non procedat, nisi unâ cum Concilio, ita ut *Duos*, nempe Caput, ac reliquum Ecclesiæ hierarchicū Corpus, oporteat iuxta sacrum contextum, consentiendo, in unum concurrere, ut omnimoda & consummata fieri Dogmatis universam Ecclesiâ constringens infallibilitas, sicque adeo Oecumenicum, quâ ex Capite simul, ac reliquo Ecclesiæ Corpore hierarchico indivisim subsistens Concilium, quoad illam infallibilitatis consummatam prærogativam obtineat aliquam majoritatis excellentiam, de qua non æquè certum ac definitum fidei dogma est, consistere in solo Papa, nihilominus ista majoritas ipsam etiam Papæ autoritatem, seu *formale* Concilij, quâ Oecumenicâ constitutum complectens, non importat *strictum* Concilij super Papâ superioritatem; velut in *antedentibus* ostensum fuit.

PROBATIO II.

Desumpta ex comparatione Veteris ac Novi Testamenti.

IN Veteri equidem Testamento ea erat Summi Sacerdotis prærogativa, ut Divina oracula referre posset tum ex Sanctuario, tum ex Rationali *Vrim & Thummim*, etiam independentè à Concilio. Cujusmodi in fidei dogmatibus definiendis oraculum Divinum præstò esse Novi Testamenti Summo Pontifici, constat ex eo, quod sit Petra, super quam fundata est Ecclesiâ, cui portæ inferi non prævalebunt, quodque Christus pro Petro, ejusque Successore rogâ-

rogarit, ne fides ipsius deficeret, sed in fidei veritatibus confratres suos confirmandi auctoritatem obtineret. Nihilominus hæc consummata fidei saltem *quoad nos*, omnino irrefragabilis infallibilitatis indefectibilitas subsistit in Papa, quâ consentiente cum Generali Oecumenico Concilio. Unde sicut Sacerdotis Summi in Antiquo Testamento de consulendis Divinis Oraculis prærogativa non habebat in ipso locum, nisi quâ ingresso Sanctuarium, vel quâ consulente Deum per Rationale *Vrim* & *Thummim*: sic ea consummata circa fidei dogmaticas sanctiones infallibilitatis omnimodæ prærogativa competit Papæ intrâ Sanctuarium Concilij Oecumenici, quatenus scilicet cum isto consentit. Qui consensus, seu Papæ ad Concilium sub vicariâ Christi auctoritate suâ aggregatum accessus, est mysticum Rationale *Vrim* & *Thummim*, ex quo Deus ipse loquitur, faciens, quodcumque petierint Duo, Caput scilicet, ac reliquum Ecclesiæ hierarchicum Corpus taliter consentientia, adeoque infallibiliter inspirans ipsis, ac edocens veritatem dogmatis, pro quâ firmandâ in unum sunt coadunati.

49. Quamvis proinde Papæ intrâ Concilium sit infallibilitatis consummatæ præ eminentia major, quàm *secundam nos* saltem, sit in solo Papa extra Concilium constituto: quia tamen hæc ipsa prærogativa eatenus competit Concilio Oecumenico, quatenus in hoc quasi *formale* est Papæ auctoritas, reliquum verò hierarchicum Ecclesiæ Corpus est quasi *materiale*. Idcirco sicuti anima non nisi, quâ unita humano corpori, est capax gratiæ sanctificantis, ex meritis Christi suscipiendæ, nequit tamen dici, quod anima, utpote *formale* hominis constitutum, in ordine ad istam gratiæ sanctificantis capacitatem sit corpore inferior, vel quod corpori, seu toti homini competat aliqua super animam superioritas: sic licet Papa non nisi quâ conjunctus cum Concilio obtineat consummatam omnimodæ saltem *quoad nos* infallibilitatis prærogativam, quia tamen Papæ suprema auctoritas est quasi *formale* Concilij, quâ Oecumenici constitutum, nequit Concilium dici, habere *strictam* respectu Papæ superioritatem.

Objeçtio.

50. **R**eplicabis ex Abulensi *cit. cap. 72*. Ipsomet Petrum actibus suis ostendisse, quod Concilium Generale ipso esset majus, quia subibat mandata Generalis Concilij, dum scilicet Apostoli & Seniores, qui erant congregati in Jerusalem, & faciebant Generale Concilium, audientes, quod Samaria recipiebat verbum Dei, miserunt ad eos Petrum & Ioannem. Unde manifestè patet, Concilium putasse, quod sibi liceret, mandare Apostolis illis, neque hi resistebant, sed suscepto mandato Congregationis, mox iverunt illuc; veluti patet ex *Act. 8*.

51. Deinde, quando Petrus se subtrahebat à Gentibus, & cum ipsis non manducabat de cibis communibus, sed cæperat observare Legalia propter quosdam, qui erant de cir-

cumcisione, Gentilesque propter hanc dissimulationem scandalizabantur, putantes, quod etiam tenerentur, observare Legalia; Paulus increpuit Petrum, tunc hic tacendo, non se opposuit tali increpationi: sed ubi per Concilium Generale fuit factum decretum de conversis Gentilibus non adstringendis ad Legalium observantiam, prorsus acquievit Petrus, credens, se subditum Concilij determinationi ac statuto.

Responsio.

Num ex eo, quod Pater in mundum miserit Filium suum Unigenitum, coarguere præsumes, Patrem esse Filio majorem ac superiorem? Hæc missio importat æternam Filij à Patre processionem, unâ cum connotato temporaneæ ad extra transeuntis actionis, personæ Filij *hypostaticè* unitivæ cum humanâ naturâ. Respectu cujus eequidem in missione illâ *connotativè* ac *terminativè* importatæ actionis temporalis, nempe Incarnationis, est aliqua *effectivè* principij majoritas, attamen indivisibiliter una, & communis Patri ac Filio. Quia proinde illa Filij missio non respicit præcisam Christi humanitatem, sed eusdem personam in æternitate genitam à Patre, & in tempore vi causalitatis effectricis à Patre & Filio ac Spiritu sancto indivisibiliter prodeuntis incarnatam, humanitati personaliter unitam, nequit ullo modo ex illa missione coargui aliqua personæ mittentis supra personam missam superioritas. Quare nec ex eo, quod *Act. 8*. Petrus sit à Concilio Hierosolymitano missus Samaritiam, inferre licet hujus supra Petrum superioritatem, seu majoritatem. Numquid enim inter ipsos etiam homines, quâ in unum seu politicum, seu hierarchicum Corpus adunatos datur *alia* missio *authoritativa* & *præceptiva*: *alia* verò *excitativa* duntaxat vel officij in majore etiam existentis, vel charitatis inter superiores & subditos, nec non in communicatione præcipue supernaturali coæquales vigentis? Utrovis igitur isto modo Petrus mitti potuit à Concilio, quin hujus supra ipsum majoritas, seu superioritas evinci valeat.

Quoad Petrum ratione Legalium à Paulo increpatum, prorsus negandum est, egisse quidquam adversus Concilij Hierosolymitani Decretum, ut propterea reducendus esset à Paulo ad hujus observantiam, ex sui erga Concilium Oecumenicum subjectione; sed illud Petri factum, & Pauli increpatio erat antecedens Synodum Hierosolymitanam. Imò ipsissimum illud Decretum ex Oecumenicâ Petri auctoritate Apostolicâ ordinariâ, seu sui formâ, habebat firmitatem, cui ipsemet etiam Apostolorum Princeps merito se conformaret ob Divinæ comprobationis ex Concilij, unâ & Oecumenicæ Petri auctoritatis consensione subsistentis, ab omnibus Christi fidelibus, ipsomet etiam Ecclesiæ Capite religiosè observandæ reverentiam; unis hæc universa patent *ex antecedentibus*. Ejus porrò à Paulo erga Petrum factæ increpationis causam nec quidquam fieret ad rem

præsentem, videre licet etiam in *Vindicijs* no-
stris Baronij ad annum Christi 59. n. 2. & 3.

S. V.

Nostratis sententiæ argumenta
expeduntur:

ARGUMENTUM I.

Petium ex *Matthæi* 16. cap. à v. 18.
usque ad 20.

44. **E**T enim Concilij non acephali, etiam non
realiter separati a Capite, sed abstractivè
spectati absque Capite, sed plenè Oecumenici
per characterem Christi vicarium Papæ pro-
prium aggregari, atque Summi Pontificis con-
sensu roborati, duæ sunt prærogativæ *Matthæi*
18. traditæ, quarum una est omnimoda & con-
summata in rebus fidei decidendis infallibilitas:
altera est indefinita ligandi & solvendi potestas.
Atque ex *Matthæi* 16. v. 18. constat, Petro cum
ordine ad perpetuum Ecclesiæ statum, atque
ad eum ejus Successori esse promissam perfectam
indecretis fidei infallibilitatem, Christo com-
pellente Petrum: Tu es Petrus, & super hanc Pe-
tram ædificabo Ecclesiam meam; & portæ inferi
non prævalent adversus eam. Quomodo enim
Ecclesia, cujus forma essentialiter constitutiva
est fides, esset fundata supra Petram cui por-
tæ inferi prævalere haud possent, si ipsa Petra,
super quam est ædificata, non omnimodâ in fi-
dei dogmatibus decidendis infallibilitate pot-
retur? Altera deinde Concilij, quæ Oecume-
nici, ex Capite simul ac reliquo Ecclesiæ hie-
rarchico Corpore consistentis prærogativa
est. *Matthæi* 18. traditur sub hujus verbis: Amen
dico vobis, quidquid alligaveritis super terram, erit
ligatum & in cælis, & quidquid solveritis super ter-
ram, erit solutum & in cælis. At *Matthæi* 16. v.
18. Petro determinatè, ac individualiter, seu per-
sonaliter, atque ad eum, quæ dicitur à reliquis
Apostolis, dictum est à Christo: Tibi dabo cla-
ves Regni cælorum: & quodcumque ligaveris super
terram, erit ligatum & in cælis, & quodcumque
solveris super terram, erit solutum & in cælis. Quo-
modo igitur hæc Petri, ejusque Successoris
propriâ ligandi & solvendi potestate omnino
indefinitâ dici possit superior seu major Con-
cilij, etiam quæ Oecumenici, æquè licet indefi-
nita ligandi & solvendi auctoritas?

Obiectio.

55. **E**Xcipiant fortassis Adversarij. Esto, in vi
præadductorum textuum inter se collato-
rum non probari Concilij Oecumenici super
Papâ superioritatem: at ex iisdem Divinis
Oraculis neque Papæ super Concilio superio-
ritatem evinci. Ad hæc Divo Augustino teste
lib. 1. Retract. cap. 21. Petram, super quâ Chri-
stus dixit ædificatum iri suam Ecclesiam, esse
fidem & confessionem Petri profitentis, Tu es
Christus Filius Dei vivi. Super quâ proinde fi-
de, ejusque confessione catenas est fundata

Ecclesia, ut adversus istam prævalere haud pos-
sint portæ inferi. At in vi istorum verborum
infallibilitatem fidei, super quâ, ceu Petra est
fundata Ecclesia, non tam Petro secundum se
præcisè spectato, quàm Ecclesiæ Divinitus
repromissam evinci. Et hinc S. Augustinum
asseverare: Petro (non in sua præcisâ persona)
sed quâ totius Ecclesiæ figuram gerenti Dominum
dixisse: super hanc Petram ædificabo Ecclesiam me-
am.

Responsio.

Si Concilium spectetur quâ plenè Oecumeni-
cum, in quo Papa seu quæ Formale quali con-
stitutivum, seu quæ hierarchici Ecclesiæ Cor-
poris Caput, essentialiter importatur, nulla equi-
dem aditruî potest Papæ super illud seu majoi-
ritas, seu superioritas. At eo ipso, quod præ-
insinuatæ Concilij Oecumenici prærogativæ
huic non competant, nisi quâ Papam cum suo
Christi vicario characterè complectenti, ideo
neutrâ earum attribui potest acephalo, quan-
tumvis Generali Concilio, sed huic realiter ace-
phalo nulla inest, nisi Episcoporum juridic-
tionum in unum Cœtum pro publico Ecclesiæ
Bono collatarum auctoritas, cui ex præadduc-
tis sacris Litteris clarè constat, supereminere
Papæ potestatem Oecumenicæ Concilio, quâ vicariû Chri-
sti characterem Papæ proprium importante,
per abstractivam quandam separationem fiat
quædam inter Papam & Concilium abstractivè
acephalum collatio, tunc in ordine ad illam
duplicem Concilij Oecumenici prærogativam,
ita debent Papa & Concilium consentire in
unum; ut Papa tamen sit quasi anima, Con-
cilium verò acephalicè consideratum sit quasi cor-
pus respectu totius Ecclesiæ Universalis per-
fectè repræsentativi Concilij, quæ Oecumenici.
Cum igitur Papæ etiam solitariè spectato, sit
Divinitus repromissa Petra in fide firmitas, unâ
cum indefinitâ solvendi ac ligandi potestate,
quarum neutrâ tamen, juxta fundamentum ex
præallegatis sacris textibus deductum, compe-
tit Concilio acephalicè spectato, sed quâ plenè
Oecumenico, ideo secundum hanc considera-
tionem rectè dicitur Papa Concilio major ac
superior.

Neque relevant, quæ in contrarium ad-
ducta fuerunt, quasi illa Petra firmitas, sic-
quæ fidei infallibilitas, unâ cum Regni cælo-
rum clavibus non Petro solitariè spectato, sed
Ecclesiæ, sive etiam Petro, quæ Ecclesiæ fi-
guram gerenti, fuisset à Christo repromissa.

Nam sub hoc ipso effato venit conside-
ratu dignissimum, quid importetur per istum
loquendi modum, quo illa Divina repromis-
sio dicitur facta Petro, quæ totius Ecclesiæ fi-
guram gerenti? Numquid enim Capitis, seu
Principis est proprium, ita gerere figuram Reg-
ni, ut istud sit in ipso repræsentativè? Quia igitur
illa Christi verba: Super hanc Petram ædi-
ficabo Ecclesiam meam, &, Tibi dabo claves Regni
cælorum: sunt dicta Petro, quæ Ecclesiæ figu-
ram gerenti, profectò hinc evincitur, Petro
isdem

